

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.450 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 Beernem

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hamed FARDI FARAHID, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 10 mei 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 oktober 2007.
2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 februari 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 maart 2008.
3. Op 24 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 4 maart 2005 verliet u Iran. Op 10 mei 2005 kwam u in België aan en op 30 oktober 2007 vroeg u hier asiel aan. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal had u in Iran problemen met uw vader. Uw vader zou tapijtenverkoper geweest zijn. Toen u tien jaar was, ging hij failliet en sindsdien was hij werkloos. Uw vader was verslaafd aan drugs en handelde er ook in. Van uw vader mocht u niet naar school gaan, u moest gaan werken en het geld dat u verdiende moest u aan hem geven zodat hij er drugs mee kon kopen. Tevens verlangde hij van u dat u ook drugs naar zijn klanten zou brengen. Als u niet deed wat hij u vroeg, sloeg hij u. Uw moeder schreef u toch in op school en zelfs al werd u geslagen, u bleef naar school gaan. Het laatste jaar van uw verblijf in Iran ging u na schooltijd bij een tapijthandelaar werken. Uw moeder was niet akkoord met de hele situatie maar durfde niet te reageren tegen uw vader. Daarom nam uw moeder uiteindelijk contact op met uw oom, (B. Y.) (O.V. 5.023.506), die gehuwd is met een Belgische. Uw oom was ermee akkoord dat u naar België zou komen en uw grootvader betaalde uw reis. Zonder het medeweten van uw vader verliet u Iran. Achteraf hoorde u dat uw vader u zou vermoorden als u terug zou keren naar Iran. Aangezien (R.) de echtgenote van uw oom, u wou adopteren, leefde u een tweetal jaar illegaal in België. De adoptieprocedure is echter nog steeds niet rond en daarom heeft u op 30 oktober 2007 alsnog asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw origineel boekje van burgerlijke stand, de volmacht die uw ouders geven aan uw oom (B.) om de feitelijke voogdij over u uit te oefenen, d.d 22 september 2007, en enkele schoolattesten uit België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde Iran te zijn ontvlucht omwille van de problemen met uw drugsverslaafde vader, die u tevens verplichtte om ook drugs te verhandelen en u sloeg (gehoor CGVS p. 9-10). Hierbij dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten problemen van intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Deze problemen kunnen niet zonder meer worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of kunnen niet weerhouden worden om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Niettegenstaande er begrip kan getoond worden voor het feit dat u, gezien uw jeugdige leeftijd toen u nog in Iran verbleef, geen klacht hebt ingediend tegen uw vader en u ook nergens bij enig familielid hulp hebt gezocht (gehoor CGVS p. 12-13), dient te worden opgemerkt dat er nu, drie jaar later, geen enkel element in uw dossier erop wijst dat u bij eventuele nieuwe problemen met uw vader om redenen voorzien in de Conventie van Genève, u niet zou kunnen wenden tot de autoriteiten van uw land van herkomst om afdoende bescherming te krijgen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten streng optreden tegen drugsdelicten. U verklaarde overigens zelf dat personen in Iran voor drugsfeiten in de gevangenis terecht komen (gehoor CGVS p. 10). Er is voorts geen enkele reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten, bij een klacht van

uwentwege, geen onderzoek zouden instellen naar de activiteiten van uw vader. Uw bewering dat de Iraanse politie toch niets zou kunnen doen (gehoor CGVS p. 12), is niet gesteund op objectieve feiten of elementen, daar u, noch uw familie zich ooit tot de politie of andere instanties wendden om het drugsgebruik van uw vader aan te klagen (gehoor CGVS p. 12-13).

Tevens heeft u geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan blijken dat u zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet elders in Iran zou kunnen vestigen om problemen met uw vader te vermijden. U verklaarde zich nergens anders te kunnen vestigen omdat u hiervoor geen geld heeft en er in Iran geen dienst voor sociale uitkeringen bestaat (gehoor CGVS p. 14). Dit is echter een probleem van louter socio-economische aard dat niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en/of de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming ressorteert.

Overigens kan nog opgemerkt worden dat het erg merkwaardig is dat uw vader zomaar een volmacht betreffende de volledige voogdij over u aan uw oom (B.) geeft. Uit dit document blijkt dat uw vader en moeder naar de rechtbank in Iran zijn gegaan om de voogdijoverdracht te regelen en zij bovendien wensen dat uw oom (B.) u met de beste zorgen omringd. Deze duidelijke uiting van bezorgdheid over uw toekomst is bijzonder opvallend gezien die (mede) komt van iemand die u volgens u wil vermoorden (gehoor CGVS p. 13, 14, 18). Overigens kan in dit verband eveneens toegevoegd worden dat u verklaarde dat uw vader toen u 10 jaar was failliet ging en sindsdien werkloos is. Door deze problemen zou uw vader naast zijn verslaving ook in drugs beginnen handelen zijn, waardoor u nadien de door u aangehaalde problemen kende (gehoor CGVS p. 4, 9, 10). Uw oom (M.) verklaarde echter in 2006 tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader een seizoensarbeider is die afwisselend zes maanden in Teheran en zes maanden in Mianeh verblijft (gehoor CGVS (M. Y.) p. 3-6).

Hier kan ook nog worden aan toegevoegd dat u pas twee jaar na uw aankomst in België asiel heeft aangevraagd. De reden hiervoor zou geweest zijn dat de echtgenote van uw oom (B.) u wou adopteren en omdat uw advocaat u deze optie niet heeft voorgesteld (gehoor CGVS p. 11). Ook uw oom zou u niets over de mogelijkheid van asiel gezegd hebben. Dit is erg merkwaardig aangezien uw oom (B.) zelf ooit asiel heeft aangevraagd en aldus duidelijk op de hoogte is van de procedures. Van iemand die internationale bescherming wil inroepen kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zijn asielaanvraag bij de bevoegde instanties indient zo snel mogelijk na zijn/haar aankomst in een/het asieland.

Wat betreft uw verklaring dat u in België wil blijven omdat u de mensen waarbij u woont als uw enige familie ziet en dat het de enigen zijn die voor u gezorgd hebben en u liefde hebben gegeven (gehoor CGVS p. 14), dient nog opgemerkt te worden dat u, indien u dit element wilt opwerpen voor het bekomen van een verblijfsvergunning, de daartoe geëigende procedures voorzien in de Vreemdelingenwet dient aan te wenden.

Tot slot dient vermeld te worden dat ik inzake de asielaanvragen van uw ooms, (B. Y.) (O.V. 5.023.506) en (M. Y.) (O.V. 5.910.028), respectievelijk in 2002 en 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam.

Het door u neergelegde boekje van burgerlijke stand kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien het enkel uw identiteit en afkomst kan aantonen en die niet betwist worden. De door u neergelegde volmacht toont enkel aan dat uw ouders de volledige voogdij over u overdragen aan uw oom (B.) en dat zij u zoveel mogelijk ontwikkelingskansen willen bieden. De schoolattesten tonen aan dat u

in België naar school gaat maar kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin in een ander daglicht plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Hij argumenteert dat het voor de Commissaris-generaal niet volstaat te stellen dat verzoekers verhaal “hoogst onwaarschijnlijk is” of “bedrieglijk” maar dat hij tevens moet aangeven waarom hij die stelling weerhoudt. Verzoeker is van oordeel dat de Commissaris-generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat.
2. De Raad wijst erop dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve omstandig en afdoende gemotiveerd en genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Overigens wordt in de bestreden beslissing nergens de stelling geponeerd dat verzoekers relaas “hoogst onwaarschijnlijk is” of “bedrieglijk” zodat de argumentatie dienaangaande feitelijke grondslag mist.
3. Verzoeker stelt Iran te zijn ontvlucht omwille van de problemen met zijn drugsverslaafde vader, die hem tevens verplichtte om ook drugs te verhandelen en hem sloeg. Hij merkt op dat *“de door hem aangehaalde feiten problemen niet alleen van intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, maar er geen bescherming was tegen hem bij de autoriteiten. Deze problemen kunnen worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en kunnen weerhouden worden om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Verder verklaart verzoeker *“dat hij vroeger geen kans op steun en bescherming had en er nu evenmin een reden is om aan te nemen dat er nu, drie jaar later, bij eventuele nieuwe*

problemen met zijn vader om redenen voorzien in de conventie van Genève, hij zich zou kunnen wenden tot de autoriteiten van zijn land van herkomst om afdoende bescherming te krijgen (...), is gesteund op objectieve en ervaren feiten of elementen. De algemene informatie over Iran kan daar geen afbreuk aan doen.” Verzoeker haalt verder aan dat hij feiten heeft aangehaald waaruit kan blijken *“dat hij zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet elders in Iran zou kunnen vestigen om problemen met zijn vader te vermijden. Hij verklaarde zich nergens anders te kunnen vestigen omdat hij hiervoor geen geld heeft en er in Iran geen dienst voor sociale uitkeringen bestaat (...). Dit is een probleem van louter socio-economische aard dat wel kan leiden tot het ondergaan van ernstige schade.”* Tot slot voegt verzoeker nog toe *“dat hij pas twee jaar na zijn aankomst in België asiel heeft aangevraagd. De reden hiervoor zou geweest zijn dat de echtgenote van zijn oom (B.) hem wou adopteren en omdat zijn advocaat hij deze optie niet heeft voorgesteld (...). Ook zijn oom heeft hem niets over de mogelijkheid van asiel gezegd hebben.”*

Uit het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing doch de Raad stelt vast dat hij in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te weerleggen met concrete elementen en pertinente gegevens. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van de verklaringen die hij voor het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Verder herneemt hij de motieven van de bestreden beslissing en wijzigt hij de bevindingen en conclusies van de Commissaris-generaal van ontkennend naar bevestigend en omgekeerd, zonder ook maar enige argumentatie te ontwikkelen ter weerlegging van deze bevindingen. Hij laat tevens na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de Commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan.

4. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier en de Commissaris-generaal besloot terecht om verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.
5. De Raad stelt vast dat verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, maar niet concreet uitwerkt waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen en er evenmin elementen in het dossier aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.